

Sygn. akt IV CSK 565/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko M. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 lutego 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka M. S. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 lutego 2018 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S., uwzględniający powództwo o zapłatę 200 000 zł w całości, poprzez zasądzenie od pozwanego M. B. na rzecz powódki kwoty 50 000 zł oraz oddalenie powództwa w pozostałym zakresie. Zakres zaskarżenia dotyczy orzeczenia o reformatoryjnego w części oddalającej powództwo.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W skardze oparto się na przyczynie kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że do oczywistej zasadności skargi doprowadziło naruszenie art. 5 k.c. poprzez jego zastosowanie w celu miarkowania kary umownej wobec niemożności skorzystania z art. 484 § 2 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarga w części przedstawiającej przyczynę mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. Jak wskazano wyżej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej świadczyć może jedynie rezultat wadliwego zastosowania prawa, nie zaś naruszenie konkretnego przepisu. W okolicznościach niniejszej sprawy można by ewentualnie mówić o istnieniu zagadnienia prawnego związanego ze stosunkiem art. 5 k.c. do art. 484 § 2 k.c., nie o oczywistej zasadności wynikającej z ewentualnego naruszenia któregoś z tych przepisów. Z drugiej strony na uwagę zasługuje fakt, że sporne ukształtowanie wysokości świadczenia przez Sąd odwoławczy na podstawie art. 5 k.c. doprowadziło do rezultatu korzystniejszego dla strony skarżącej niż całkowite wyeliminowanie zapisu wprowadzającego karę umowną jako zbytnio wygórowaną

(tj. przewyższającą wartość samego lokalu), co wskazuje Sąd Apelacyjny na str. 16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Biorąc zatem pod uwagę, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej świadczy rezultat stosowania prawa, nie zaś jego ewentualne wadliwe zastosowanie, Sąd Najwyższy ocenił, że brak uzasadnionej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

jw